

Sárospataki

Ifjúsági Közlöny

.....

Főszerkesztő:

Társzerkesztők:

Felelős szerkesztő:

Benke Kálmán

Béky Zoltán, Karászl Dezső, Harsányi László

Horkay László

.....

TARTALOM: Márciusi ifjúság. — Képes Géza: Magyar fohász 1927-ben. (Vers.) — Darányi Lajos: Hóvirágok. — Senex: Piros tintával. — Nagy Barna: A halottak tánca. (Vers.) — Lescsinszky Ferenc — H. Bathó János: Gyöngé violának letörött az ága... (Dal.) — Benke Kálmán: Széniori állás a sárospataki főiskolában. (Folyt. köv.) — Győry Kálmán: Megölt emlékek. — Elekes György: A tavasz, itt minálunk. (Vers.) — A „Bocs-kay” Bajtárs-Egyesület felavatása. — mn: Március tizenötödike. — Diákadomák. — Irodalom. — Egyleti élet. — Hírek. — Szerkesztői üzenetek.

.....

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:

Egész évre ... 4 pengő
Félévre ... 2 pengő

XLII. évfolyam.

Március hó.

1927.

Most jelent meg:

A Pataki Diákvilág Anekdotalincse

Komáromi János közreműködésével
szerkesztette Panka Károly dr.

I. kötet Kiadja a Sárospataki Diákok Orsz. Szövetsége. 1927. Jótzű adomák, humoros históriák, diáktrefák, versek, két hosszabb, a diákéletet ismertető közlemény, számos történelmi adat a kiváló pataki diákokról és tanárokról, a 48 as diákok névsora stb.

A 270 lap terjedelmű kötet bolti ára 75.000 korona; kapható a főiskola könyvkereskedésében.

Sárospataki
Ifjúsági Közlöny

XLII. évfolyam.

Március hó.

1927.

Főszerkesztő:

Benke Kálmán

Társszerkesztők:

Béky Zoltán, Karászi Dezső, Harsányi László

Felelős szerkesztő:

Horkay László

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában! Ámen.

Márciusi ifjúság.

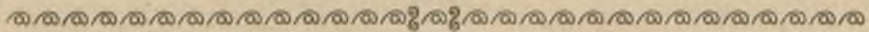
Március tizenötödike! Az érzelmeknek mekkora skáláját jelenti ez a diákszivekben, elkezdve az óramulasztás halk boldogságától a legtüzesebb szónok hatalmas kitöréseiig. Milyen szerencsés alkalom ez a heves szónokok számára: a márciusi tűz s lelkesedés megengedi az érzések kitörését s elnézést kér a hangos frázisok iránt! De milyen áldott alkalom ez a nemzet életében s szempontjából, mert e napon még a leghazafiatlanabb ember is hazafiságot kell hogy magyarázzon gyermekeinek, mert e napon legalább a kis gyermektől fogva minden ember magyarságának hangoztatásával magyarságában erősül meg. *Úgy, hogyha március 15 e nem volna, teremteni kellene egy ilyen napot!* Teremteni a nemzet érdekében.

A márciusi ifjúság volt az a kis kovász, amely egy ilyen napon az ország életét megkelesztette. A márciusi ifjúság türelmetlen lelkesedése volt az, ami a 48-i kifejlést, fejlődést megindította. A márciusi ifjúság cselekedett, épen ezért megszoktuk már szinte a tettek ifjúságának nevezni. Vigyázzunk, hogy ne tegyük sablonná ezt az elnevezést! Vigyázzunk arra elsősorban mi, mai magyar ifjúság! Ne hagyjuk ezt a nevet megerőtlenedni, elhalványulni, megüresíteni.

*Ha a magyar ifjúság jellemzője a tett, a munka lesz,
nem fog az a név a leggyakoribb használat után sem
üressé válni soha!*

Számunkra jelentse március idusa a munkára való
készségünk megerősödését. Szép név a mi nevünk, a *szel-*
lemi munkás elnevezés, csak méltóknak kell lennünk annak
viselésére. Március 15-én elhangzott beszédeink s azok
által belőlünk kiváltott lelkesedésünk értékességét majd az
méri meg, hogy mennyiben tudunk méltók lenni a márciusi
ifjúság névre, mennyi tartalmat fog az jelenteni számunkra,
mennyiben leszünk buzgóbbak kötelességeink végzésében.

Ne felejtsük, hogy a márciusi ifjúság, a tettek ifjúsága
nevek köteleznek!

Magyar fohász 1927-ben.

— Irta és a márc. 15.-i ünnepélyen elszavalta: *Képes Géza.* —

*A mélységből, az odvas sírveremből
Kiáltunk hozzád, magyarok Ura!
Szavunk nem harsog zúgva ős örömdalt:
Zokog, mint éjbe fúló tambura.
Itt állunk, népek koldús-nyomorultja
S lásd: nincs már lángoló, bizó hitünk:
A lelkünk kétség, fájdalom szívünk
És — jaj — hazánk egy óriási rom . . .
. . . S én, árva népem bús poéta-sarja,
Leborúlok a reszkető avarra
S hozzád keservem jajgatón sírom . . .*

*Uram! mért mondjam, hisz úgyis tudod,
Hogy szent nap volt mindig e nap nekünk,
Hogy győzelmi ünnepre gyűlt ezen
— Majd század éve — árva nemzetünk.
Atyánk, az első dicső márciusra,
Az örök szent napra emlékszel-e;
Ég-trónusodnak bíborboltozatján
Hogy' nevéttél hajnalt e népre le?! . . .
Emlékszel-é, títán gyermek hadunkat
E naptól mint vezetted győzelemre,
Hogy megdöbönt a mennybolt is belé
S a föld dübörgött lázasan remegve! . . .*

De haj, kezed majd átd, majd újra büntet;
 Miért folytassam már tovább, Uram,
 Hiszen tizenhárom komor bitóhoz,
 Aradhoz visz megint sötét utam . . .
 Hah, félre mult, nem, nem emlékezem,
 Az emlék nekem fájó, keserű,
 Tíz körmömmel a múlt meddő ölébe
 Nem árok le, mint éhes keselyű.
 Óh, mert Uram, egy ezredéven át
 Ez árva népet őriült sors-kovácsod
 Százszor tiporta az út bús porába
 S kovácsolt néki új-meg új Mohácsot . . .
 Óh nem, Uram, mi nem emlékezünk!
 A múlt keserves fájdalom nekünk . . .

. . . Uram, ne sujts, ne büntess némasággal,
 Hogy ellened vakon fellázadok,
 De most, most ki kellett röpteni,
 Mit felgyújtotték hosszú századok . . .
 — Mert lásd, Uram, kint díszben áll világod:
 Ezer madár szól, nyílnak a virágok,
 Pompáz a föld, dalol, kacag, nevet,
 Örülni mért csak nekünk nem lehet?!
 Reménykedtünk, óh bízunk már mi százszor,
 Hogy ünneplünk mi is virágnyláskor,
 De — jaj — csak fájóbb sorsunk évről-évre . . .
 — Urunk, hogy most leborulunk elédbe,
 Lelkünk ismét kegyelmedért liheg:
 Ó aaj erőt, a szörnyű küzdelemre,
 Adj ősi, bízó, lángoló hitet.
 Hogy hinni tudjunk új, dicső jövődöt,
 Melyben a magyar magyar lesz megint.
 Óh akkor, akkor ütni fog az óra
 A vért-viharzó nagy találkozóra,
 Amilyet még nem látott a világ . . .

Igen, már látom: messze Keleten
 Bíbor láng gyúl . . . még halványan derengő,
 De tüzel, fénylik s terjed egyre jobban:
 A magyar Hajnal . . . a magyar Jövendő!
 Igen, Urunk, most már bízunk, hiszünk:
 Hogy lesz még, lesz dicső, új március,
 Lesz véres, harsonás diadal-ünnep:
 Győz az igazság és az ősi juss.
 Hiszünk, hiszünk szebb, boldogabb Jövendő
 S legyen bár fél világ is ellenünk,
 Magyarok Ura, csak Te légy velünk:
 S mi győzünk, győzünk: győzni kell nekünk.

Hóvirágok.

Még hó borította a megfagyott földet. Még dermesztő éles szél sivített a Koporsó-hegy felől, de az élet már felébredt kényszer-álmából. A kicsiny hóvirág féltálmos gyökere megérezte, hogy utolsó akkordját játsza a zuzmarás tél zenésze. Piciny szíve örömmel, élni-akarással telt meg s már nem is figyelve a szélfüttyülésre pár hetet agrótt gondolata . . . És a kis hóvirágnak olyan élénk fantáziája volt. Abban a pár hetes távlatban megjelent előtte a napsütéses hegyoldal. Lágy szellő csókolgatja az éledő földet . . . minden bontakozó élethez odahajlik . . . ő hozzá is van egy pár suttogó szava : „Remélj! Tavasz van.“ A távlat szemlátomást fogyott előtte. Már nem képzelődött, hanem ott volt a valóság területén, már nem remélte, hanem élte a tavaszt. A fagyos föld alatt jégburoktól körülvéve, így született meg egy hóvirágban a világ legnagyobb optimizmusa . . . Ugyanakkor a fagyos föld felett, jól fűtött szobákban, talán ezer toll s ugyanennyi pisztolylövés megsemmisülniakarást s halált irt, táplálván a legsajnálatraméltóbb végső pesszimizmust!

Igen! A hóvirág a legnagyobb optimista. Élni akar és élni-akarása nem ismer akadályt. A föld fagyos? . . . a levegő hűvös? . . . meglehet! de az élet erősebb, mint ezek, több, mint az alvás s vonzóbb, mint a halál. Ő a legnagyobb idealista. Hiszi, hogy a föld élettelen, fekete, szennyes anyagából életet, fehér és zöld színt tud teremteni. Az élet diadal; a fehér az ártatlanság, a zöld a reménység színe . . . és ezek valóraváltását a mezőre száműzött hóvirág nem várja másra, hanem elkezdí először ő maga. Az útszéli koldus megelőzi az arisztokratákat, ez illatnélküli kis növény megszégyeníti a parfümöt lehelő francia madame-okat. Ő a hónap, e téli szemfedőnek színét s nevét átviszi az életbe. Ő a szennyet, a feketét teszi fehérré. Tán észre se vennénk ezt, ha nem látnánk az ellentétet. Napról-napra árad a Bodrog. Szép kék színe rozsdavörös lesz. Felszíne csupa törmelék és szemét. Mintha Páris mulató termeit, vagy az örökjajgató Muzsa-fiak gondolatait tisztítaná. Mi okozza a zavaros áradást? a felvidéki hóolvadás. Az áldott napsugár amott életet kelt, itt iszapot rakó áradást támaszt . . . Van erre analógia is. A történeti Jézust Péter az élő Isten Fiának mondja, honfitársai pedig ácsfiának nevezik. Péter köszikla lett, mely a legszentebb dolgoknak is biztos alapúl szolgálhat . . . a hóvirág pedig élő felkiáltójel lehet annak a nagyon hosszú mondatnak a végén, mely a jövőt hinni, a jó diadalát remélni, az álomból felserkenni és munkához kezdeni *ma* követeli és nem *holnapra* halasztja. Azt a hadfit nagyobb hősnek tartom, aki az elsők között elsőnek esik el, mint azt, aki utolsó lévén, diadalt arat. Legelső lenni és az élet által diadalt aratni — mint a hóvirág teszi, már több, mint heroizmus, ez az élet lehetőségének proféciája.

*

Télutói vasárnap délutánokon más hóvirágfakadásnak is voltam tanuja. Az ének, az imádság s a bibliai igék szárnyain hófehér lelkeket

törekedtem Istenhez emelni. Én akartam vezető lenni... Mentem hozzájuk tanult beszéddel, mely átkozza a máts a bűn fertőjében fetrengőnek gondolja a maszülettettet is. Mentem azzal a szándékkal, hogy leszek vezeklőprédikátor, aki „mea culpa“-zásra kényszeríti rábeszélő szónoki fogásaival a hófehér liliomot is. El akartam nekik mondani, hogy sok népéért rajongó tollal író magyar minden mai magyart szemétdombra állít. Ezeket, sőt még több ilyen dolgot akartam elmondani... De amint belenéztem ártatlan szemükbe... amint az első halált konstatáló kirohanásomra hét száznál tizennégy ásitás lett az üres felelet, mindjárt észrevettem, hogy olyan nyelven beszélek, amit ők nem értenek. Villámgyorsan átváltozott belső énem. Elfelejtettem, amit szószerint bevágtam. Az ő szemükből és pillantásukból olvastam ki, hogy mi az őket érdeklő része az örömmüzenetnek.

Hogy kiült a mosoly gyönyörű arcukra, mikor beszéltem, az élniakarásról... a jó feltétlen diadaláról... egy örök tavaszról, egy gyümölcsstermő sugárról, melyeknek lehetőségét életünk Fejedelme itt hagyta e földön. A való jelen talajából nőtt ott minden, amit szoltam. Nem volt abban frázis... Hóvirágszedés volt, mert nekem is adtak szent hitükből. Az élet diadala volt az, mert a szennyár eltűnt, helyén örökzöld fákkal szegélyezett út vezetett a biztos Jövő felé.

*

Szegény hóvirágok! Igaz részvétellel sajnálom őket. Én hang-erősítője lettem ugyan az ő nagy akarásuknak, mely a Jövő biztosítéka, de ki hiszi el ezeket nekem, hisz' holnap március Idusa! Szegény hóvirágok! Jól tudom, hogy ezt fogják mondani: milyen bűvérővel rendelkezik ez a nap 79 éve dacára is... ma már a hóvirágot állítják ki frázisgyártó ünnepi szónoknak.

Pedig a hóvirágban az élet tanít!

Darányi Lajos.

~~~~~

Piros tintával...

Senex.

Lehet, hogy bátraké a szerencse, de cinikus relativizmussal azt lehetne mondani, hogy szerencséseké a bátorság.

*

Mennyi nagy szándékú bevezetés feneklik mindjárt tragikus befejezésé.

*

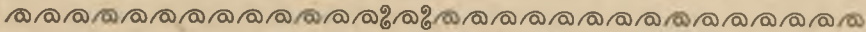
Dobos bácsi aratáskor tele volt panasszal: a bérelt földje rossz-szül termett, nem hozza meg még a vetőmagot sem, de amikor egy félóra múlva arra jártam, hallottam, hogy a rossz termés aratása közben úgy nótázott a lánya, mint egy dalos pacsirta.

*

Sok kitartás, elvhűség, következetesség sokszor csak olyan, mint a kotlós-tyúk: üres fészekben kotlanak.

*

Tiszta, szép betűkkel akarunk valami fontosat írni. Tollunk alá akad egy moszatocska, egy kicsiny szál és elromlik a szép írás. Ki tudja, mit akar Isten veled a világba beírni, s ki tudja, mi az a hibád, amely ezt az írást elrontja? Vedd ki a szálkát — a tolladból, hogy légy alkalmas eszköz az Író gondolata számára.

A halottak tánca.

— Goethe. —

Az éj közepén a sirokra tekint
 Ör helyirül a torony öre,
 Mindent ragyogással a hold telehint
 S napként mered a temetőre.
 Reng sír öle sorba' — lakója kijő:
 Im, férfi az egyike, másika nő;
 Leng leplük uszálya fehérlőn.

Egyszerre mulatni akarva, vidám
 Kört lejtnek az árva halottak,
 Bokájuk a táncba kívánczok, ám
 Mindíg az uszályba botolnak.
 S lerázva magokrul a leplet — a sír
 Szemérmét a holtak elébe nem ír —
 A hantokon elhagyogtják.

Szegény, meg a gazdag, öreg s fiatal
 Úgy ropja a táncot, ügyelve,
 Hogy el ne hibázza a lábaival,
 Vigyáz is a fűrge ütemre.
 Láttukra az örnek a szive repes.
 „Menj! hozz te is egy lepedőt, de siess!” —
 Suttogja fülébe a Sátán.

Hallgatva a szóra, rohan lefelé
 Sápadt teli-fényin a holdnak,
 Elbúvik a szent kapu háta megé;
 ... Még egyre bomolnak a holtak ...
 De kapja ruháit ez is, meg amaz,
 Most elnyeli őket a gyep meg a gaz,
 Gyorsan tovatűnve enyésznek.

Hantok tetejébe' csak egy topog ott
 S hogy a lepedő tovalebben,
 Gondolja magába': no, így se csapott
 Be senkise még soha engem!

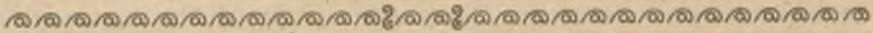
Reng a torony ajtaja... döng azután...
Szerencse, hogy ércbül a vén kapufán
Kereszt ragyog áldva, dicsően.

Nem nyughat a szemtelen, inget akar!
S egy pillanatig se habozva
Felpattan a gót diszítésre hamar,
Úgy mászik oromról oromra.
Jaj már a szegény toronyőrnek! A rém
Egy dísztrül a másra kuszik feketén,
Mint valami szörnyü kaszáspók.

Elsápad az őr, szive félve riad;
Úgy érzi, megért a halálra...
Lebernyege egy vasoromra akad, —
Már vissza hiába kínálja.
Elsápad a hold, teli fénye bortúl;
Fekong a toronymnak a nyelve vadúl,
S szétloccsan alant a szegény váz...

Nagy Barna

VIII. o. t.

Gyöngé violának letörött az ága...

Szabadon, bánatosan

Lescsinszky Ferenc.

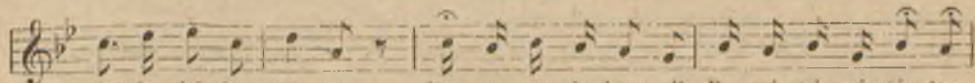
H. Bathó János.

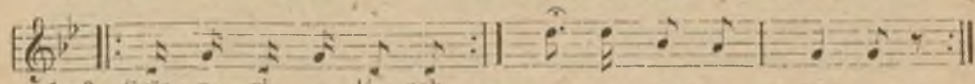
1. Fel-sír a ku-ruc dal künn az ő-szi éj-ben, Ke-se-rű nagy bá-nt
2. Buj-do-sík a ku-ruc. Vé-ge a szent baro-nak, Ső-tét he-gyek or-mán
3. Mint ősz-szel a dar-rak az é-vek úgy száll-nak Be-dült, mo-hos ro-mok

ég-het a szí-ve-ben A tá-ro-ga-tós-nak, Zo-kog a szel-lő is,
nagy tű-zet nem rak-nak Bús ku-ruc vi-té-zek, Csak egy tá-ro-ga-tó
a volt ku-ruc vá-rak, Hej! a bá-nt ró-gi S két év-szá-zad ó-ta

mint-ha lel-ke fáj-na... Oly szo-mo-rún hang-zik Ber-esé-nyi nó-tá-ja:
künn az éj-sza-ka-ba' Ke-se-rűn zo-kog-ja, bú-san sír-do-gal-ja:
sír az éj-sza-ká-ban Ko-pott tá-ro-ga-tón Ber-esé-nyi nó-tá-ja:

1-3. „Gyöngé vi-a-lá-nak
Le-tö-rött az a-ga!”

Le-tö-rött az a-ga!

Széniori állás a sárospataki főiskolában.

Iskolatörténeti adatok. Közli: *Benke Kálmán.*

A protestantizmusnak az iskolatügyre, a nevelés és oktatásra gyakorolt befolyása nemcsak a tanítás tárgyaiban, módszerében és szellemében hozott változásokat, hanem az ifjúság közös életére is átalakító hatást gyakorolt. Az eddigi komoly és rideg zárdarendszerek helyett nagyobb teret enged az ifjú egyéniség és szabadság érvényesítésének és az idők folyamán a különböző protestáns iskoláknak különféle önkormányzati rendszertük alakul ki.

A sárospataki főiskola is legelső protestáns iskolánk közé tartozik. Hiszen már négy év múlva 1931-ben ünnepelheti fennállásának négyszázados évfordulóját. A pataki főiskolában is egészen sajátos ifjúsági szervezet alakult ki. Ennek a szervezetnek legönállóbb és legszélesebb körű tagja volt a széniori állás, annyira, hogy az idők folyamán teljesen összeforrott az iskola multjával. A továbbiakban ennek a történetén fogunk végig tekinteni. A legrégebb időkről (1531—1550.) nélkülözzük az erre vonatkozó tudósításokat. Valószínű, hogy Kopácsinak Wittenbergből való visszatérése után a Trotzendorf-féle rendszer nyomán fejlődött ki főiskolánkban is a széniorság.

A legelső írott emlékünk 1621-ből való, amikor I. Rákóczi György fejedelem, a főiskola pártfogója, az iskola régi törvényeit felújítva és január 8-iki keltezéssel megerősítve kiadta. Az 1621-iki u. n. Rákóczi törvényekben a széniorra a következő törvények vonatkoznak:*

A szénior választásáról és kötelességeiről.

Minthogy a nyilvános- és magán úton végzett tudományos foglalkozás mellett, különösen a tanulók élelmezése sokféle nagy gondtal és teherrel jár és a mesterek maguk azokkal a különféle külső dolgokkal való bajoskodást teljeséggel nem bírhatják meg, a mesterek, a tanulótársak szavazatával a helybeli lelkészek jelenlétében széniorot választanak, oly férfiút, aki okos, jámbor, tudós, józan életű, becsületes, megbízható és feddhetetlen életű. Ez ügyes iparkodása, ébersége, gondoskodása és takarékosága által őrizze meg és közhasználatra adja ki mindazt, ami a mindennapi élelmezésre megkívántatik. Aztán a főmester (rector) vagy ha az nincs, a második mester az iskola összes polgárainak jelenlétében kiáltsa ki és erősítse meg a szénior elé szabott eskü szerint eképen:

1. Én, N. N., a sárospataki iskola széniora, szentül ígérem, hogy az iskola javát a társaság törvényei szerint, tehetségemhez képest előmozdítom és mindenekben nem a magán, hanem a közhasznót tekintem. 2. A tanárok iránt tartozó tisztelettel és engedelmes-séggel viseltetem és azért az ő jó hírüket és tekintélyüket mindig és mindenekben megvédelmezem. 3. Az iskola törvényeiben előírt kötelességeket, amennyire az emberi gyarlóság megengedi, hűségesen

* Szinyei Gerzson főisk. tanár kéziratos fordítása nyomán.

végrehajtom. 4. Az iskola jó hírét s nevét úgy bent, mint künn hivatalom kezelése által épen és sértetlenül fenntartom. 5. Az iskola polgárai közül senkit méltatlanul nem bántalmazok. 6. Azok ellen, akik az iskola törvényeit áthágják, főképen, akik az iskolai társaságot zavarják, a veszekedést és lázongást szítják, a törvény és a tanárok tekintélye ellen titkon vagy nyilván összeesküsznek és zavarognak, minden személyválogatás nélkül szigorúan eljárók és teljes igyekezettel azon leszek, hogy a mi iskolai társaságunk szeretetben, békeségben és egyetértésben fennálljon és virágozzék. Az egy és három Isten úgy segéljen engemet. Ámen.

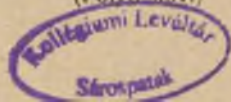
II. Törvény.

A kihirdetés, kikiáltás és megerősítés után tudja meg, hogy közvetlenül a mesterektől függ s hogy azok iránt szeretettel, engedelmességgel és őszinte bizalommal tartozik viseltetni. Az elébe írt kötelességen és az iskolai társaságnak a tanulókra vonatkozó közjaván kívül semmihez se fogjon a mesterek tudtán kívül és ne ártsa magát azok dolgaiba. Pályatársainak, a nagyobbaknak és kisebbeknek, a nemeseknek és nem nemeseknek mindenféle kihágásait jóhiszeműleg jegyezze fel; azoknak semmiféle vétsége felett törvény ellenére a mesterek tudta nélkül törvényszéket ne tartson, semmiféle jog vagy fennhatóságot, mely a törvény szerint őt meg nem illeti, ne követeljen magának. A mesterek választásáról és kötelességéről szóló törvény ellenére semmit ne tervezzen. A mesterek tanácsgyűlésébe, ahol másoknak felvételéről, elhelyezéséről van szó, hacsak nem hívják, ne menjen. A tanulókat vagy az iskola társaságot se maga, se mások által ne izgassa, ne tüzelje és ne védelmezze. Így gondosan is őrködjék, hogy nyilván vagy titkon valami lázadás ne keletkezzék, az előljáróság, a lelkészek és akárki más ellen és sokkal inkább fáradozzék abban, hogy soha semmiféle ok miatt sem az iskolában összeesküvés, szövetkezés, felkelés, sem az iskolából való kirohanás ne legyen (extra scholam eruptio aliqua emergat). Kötelessége legyen: az alamiznásokat bizonyos asztalokra felosztani, az iskola törvényeit az újonnan jött tanulóknak átolvasás végett előmutatni s azoknak a tanárok akarata szerint a lakást kijelölni, az iskolai fegyelemnek intéssel és fékezéssel való fenntartásán igyekezni és az egyesek erkölcsi magaviseletére szorgalmasan felvigyázni, a törvény áthágói felett más, erre választottakkal együtt a bírói vizsgálatot lelkiismeretesen végezni és a méltó büntetést a mesterek beleegyezésével kiszabni.

Mindezen szolgálatokért a pénzbüntetés egyharmada övé legyen, a többi az iskola közszükségére tétessék félre. A közpénztárból is hetenként tíz pénzt kapjon. Hasonlag minden hordóbor seprűje is szokás szerint az övé legyen.

Ez iránt a szénior iránt minden kötelességének, szükséges és megszokott szolgálatainak és terheinek buzgó és pontos végzése közben tanuló társai mindnyájan kellő tisztelettel és engedelmességgel viseltessenek. Továbbá a közköltségről és élelmezésről hónaponként számot adjon a mestereknek.

(Folyt. köv.)

Nehéz sors.

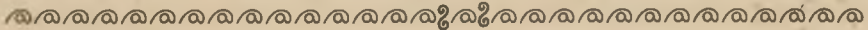
Alattunk égő szégyen,
Fölöttünk fojtó átok,
Arcunkon örök bélyeg
És mint nagy Kálváriát,
Úgy járjuk a világot.

Vállunkat nagy nehéz súly
A föld porába nyomja
S lelkünk a test bilincset,
Mint sebzett madár a szárnyát,
Aléltan, sirva hordja.

Kiáltanánk segélyért,
Szavunk semmiségbe vesz;
Lázás, forró a homlokunk,
Szemünk a múltba révedez;
Gyöngé és remeg a kéz.

Elejtve már a régi szablya,
Rozsdától vörös, nem a vértől,
Fenésre vár sok rozsdá rajta,
Az arcunk forró lángban ég:
Nemzetem átkos szegényétől...

Béky Zoltán.

Megölt emlékek.

Irta : Györy Kálmán.

Magam bolyongtam akkor a régi diákváros uccáin. Lassan hulldogáló őszi eső verte a néma utakat és szomorúság ülte meg az arcomat is. Estébe ködlöttek már a házak és a lámpafények reszketve, piroslón villantak elő, mint láz rózsái a szenvedő, beteg arcon. Itt a dőlt bástyájú vár, amott a híres főiskola meredtek az égnek komor falaikkal, mint daliás múltba visszavágyó, nyugtalan fájdalomak... mert hogy nagyon hitvánnyá vált a jelenvaló világ és céltalanná régi büszke emlékek látása. Zizegő szelek sirtak hát mindkettő körül és ormaikra fagyos esők peregetek.

A nagy vashíd végén álltam meg és lenéztem a tovakomorló szennyes habokba. Beszéltek-harsogtak a habok valami örületes zűr-zavarral és úgy értettem, hogy panaszkodnak, mert megállásuk egy percre sincs, de félelmesen elgyorsuló élet jutott osztályul nekik, a haboknak... Felnéztem az égre; ott is az a vad vágatás; tépett felhőrongyok siklottak az Alföld felé. Felhők rohantak megszűnés nélkül, vihar kergette őket és hallottam keserű zúgásukat.

Csak én álltam mozdulatlan és néztem, hogy a híd vastömege

már beolvadt a feneketlen sötétbe. Szívtam magamba lázas, beteges örömmel az őszi este minden hervasztó bánatát. mert szerettem volna, ha a sokat járt, sok emléktől színes uccákon ölel át elnyugtatóan a halál.

Egy alak jött döngőn, messze-kongással a hidon és elverte az álmaimat. Szivar tüze csillogott a szájából és rekedten dudolt közbe egy régi dalt. Közel jött, egész mellém és megállt . . . Hosszan néztem rá, figyeltem-kutattam, mint mikor távolba néz valaki és lesi a rég letűnt napok felvillanását . . .

A szivar nagyot villant és örömmel kiáltottam fel. — Ni Rozgonyi bácsi, maga az? hogy és mint édes öregem? Szót se várva, megöleltem és reszketően simogattam az arcát. Diákemlékeim tudója volt az öreg és sokszor kézbesített szerelmes írásokat zengő szavú lányoknak. Bár olykor megcsiptem, hogy csak a legközelebbi sarokházig ment; ott elpöfékelt egy fél pipa dohányt és mosolygón jött vissza sok csókos üzenettel. Csak azon csodálkoztam, hogy ilyenkor is jó lélekkel vágta zsebre a borraivalót . . .

No, nem baj, vélttem most mindezekre; az a fő, hogy utamba akadt az öreg és megmutathatom, hogy nálam nem szóvirág a hála és az emlék nem kivert kutya, amivel többet nem törődünk.

Beléragadtam hát és úgy invitáltam: Jöjjön Rozgonyi bácsi ide a „Londonba,“ megiszunk egy pohár bort. A régi szüette lépcső messzehangzóan nyikorgott, ahogy felballagtunk. Beléptünk az ivóba, holott is egy árva, csonkig égett gyertya szórt némi halovány világot. Hátul a sötét zugban gramofont nyakgatott valaki . . .

„Korcsmárosné, eb az ingét,“ szóltam stilszerűen és bort parancsoltam — javából! Már hozta is — a régi hölgy; kire husz évvel ezelőtt mendikáns koromban álmodozóan néztem. — Most is úgy mosolygott, mint akkor; azahogy csak próbálta, mert sírásnak is lehetett venni azt a pár szétesett vonást az öregedő szája szögletin . . .

A bor azonban jó volt; csillogó és erős. De ahogy megint önteni akartam, Rozgonyi bácsi megszólalt. Először ezen az estén. — Nekem ne tesszen önteni fiatal úr, én üvegből szoktam inni. — Azzal felhajtott egy félliternyit egy nyeletre. — Jó cugja van Rozgonyi bácsi, — nevettem kedveskedően és biztattam, hogy úgy igyék, ahogy jól esik. Mert messzemenő célom volt az öreggel és hangulatba akartam ringatni.

Azonban ittam magam is, mert igen változatos érzések ölelgettek körül. Felújultak az emlékek. Egyik mosolygón tünt fel. mint vidorarcú ifjú — a másik csalódott leányként gyötrődött ki a múltból — haloványan és könnyesen. A füstös, mogorva írószoba ragyogó kertté szineződött ki. — A bor szívárványt szórt a szememre és felrajzoltak dalosan a régi diákok . . .

Majd Rozgonyi bácsira tekintettem. Most néztem meg alaposan, — amint mélyen belekőnyökölt az asztalba, a másik kezével meg az üveget fogta görcsösen . . . Ni — eszmélkedtem — mennyire megváltozott ez az ember! Mintha magasabb, izmosabb lenne és az

arca is hosszásra nyúlt meg. Mert valamikor gömbölyű arca volt Rozgonyi bácsinak . . . Hej, ez a néhány tíz év sok vihart szülhetett, katona is lehetett bizony a nagy háborúban. — Könnyű volt hát megszükrülni, megváltozni Rozgonyi bácsinak . . .

Az öreg ott ült érzés nélkül. Hosszú haja csapzottan lógott le; verte az arcát. Rongyos kabátja alatt szétnyílt a szennyes ing és izmos melle fel-alá járt, mint valami túlfeszített fúvó. Inkább félelmetes utonállónak mutatkozott az öreg; csak akkor simúlt ki kökemény arca, mikor ráköszöntöttem a pohárt és az üveget szájához emelte.

Már jól benne voltunk az éjszakában. Garmadával heverték előttünk az üvegek. Ekkor elérkezettnek véltem az időt. Közelebb ültem az öreghez, a füléhez hajoltam és úgy susogtam, hogy egy szó se vesszen el . . . — Rozgonyi bácsi! maga megért engem — sok titkom tudója; arról van szó, édes jó öregem, hogy azt a csomó szerelmes verset átadta-e akkor annak a szép szőke kis lánykának, ki most Judex tanár úr felesége? Igen, vagy nem? Mert ettől sok függ; ezen gyötörődöm gyakorta azóta. Husz éve, öreg — de szeretem most is — módfelett és halálosan; és ha maga átadta akkor azokat a szívbéli fakadásokat, akkor hasonló gerjedelemmel vagyok viszonozva . . . Igen, vagy nem, kedves Rozgonyi bácsi?

Hajnalodott már, mikor e szavakat lázasan és izzó indulat közt elsusogtam. Azt vártam, hogy e régi emlékektől ellágyúl az öreg is és nyakamba borúlón nyugtat meg. Nem tette. Felhajtott vagy egy litert, aztán felállt és indult kifelé. Ott akart hagyni — rám se nézve, meleg baráti szó nélkül . . .

De belekapaszkodtam és mentem utána. Kint már világosodott és hideg, nedves szél füttyölt betyárosan.

Az öreg megtántorodott és a híd vasának dőlt; de a szeme vadúl és ijesztően nézett rám, mintha el akart volna kergetni magától.

Mégis szépen szóltam rá és sok esdekléssel. — Mondja meg hát Rozgonyi bácsi, mert igen fájnak és gyötörnek az emlékek.

Ekkor rám ordított. — Hallja az úr, én Gyana vagyok, nem Rozgonyi — a nagy Gyana — diákok réme! Mi közöm nekem az emlékeihez az emlékeidhez . . . te, te!

Megtántorodtam; rá akartam rohanni, hogy a zuhogó hullámokba vessem; de aztán feleszméltem. Hogy elnéztem, összetévesztettem, hogy becsapott, megölte az emlékeimet ez a Gyana, vagy ki; ezen már túl vagyok — ezen már nem lehet segíteni!

Némi enyhülettel szóltam azért rá. — Takarodjék vén disznó — míg egy darabban van — mert szétvágom. — Ment is — elküldött valami sötét zuguccán, de rekedt, morgó hangja messziről is felém tört, ahogy dalolt.

Én meg álltam ott összetörten, kifosztva; a torkomat bánat szorongatta; nagy bánattal néztem magam elé. A régi diákváros öreg falai nagy megérettéssel látszottak rám borulni . . . őszi szél kavargott az ősi főiskola felől — zúgott a szél és szárnyáról nagy búsulással sírt valami a fülemben: talán az összetépett, megölt diákemlékek . . .

Zoltán vezér lelkes, szívből jövő szavakkal üdvözölt a feszes „vi-gyázz“-ban álló bajtársak élén. Azután iskolamegtekintés, ebéd...

D. u. 4 órakor az imateremben Bernáth Aladár alispán, Dókus Ernő egyh. ker. gondnok, igazg. tanácsos, Mattyasovszky Kálmán, tb. dominusok, az orsz. kiküldöttek, a Magister, Patronus, bajtársak, szépszámú városi közönség és a gimn. ifjúság jelenlétében a Főisk. Kórus „Hiszekegy“-je nyitotta meg a felavató ünnepélyt. Dr. Rácz Lajos magister, a theol. akad. rektora, meleg üdvözlő szavaiban rámutatott a bajtársi eszme hovatovább több-több tért foglaló pataki multjára, létjogosultságán alapuló mai ünnepélyes kereteire s szíves szeretettel köszöntötte az Alma Mater falai között a kedves vendégeket. Utána Mauks László regős-bajtárs szavalt művészi technikával és nagy hatással, majd dr. Hekler Antal primus magister mondott mély szántású, igaz magyar szívben fogant beszédet. Az elkövetkezendő idők nagy feladatairól, a pataki ifjúság történelmi elhivatásáról s a bajtárs programról beszélt. Következett a felavatás, dr. Hekler Antal pr. magister elsőnek dr. Rácz Lajos magister bajtársat, a patrónusokat, a dominusok megjelent tagjait, a vezérséget avatta fel. — A felavatás alatt — minden alkalommal — a közönség is felállva érezte át a felavatottak nagy elkötelezettségét. A felavatott bajtársak nevében Béky Zoltán vezér mondott köszönetet egy spontán megnyilatkozású, hivatását átérző, lendületes programbeszédben. A Kórus énekszám a Hymnus közéneklése zárta be az ünnepséget.

Este 7 órakor bankett volt a főiskola Mudrány-termében. A felavatásnál részt vett hivatalos tényezőknél kívül, a tb dominusok közül sokan, a miskolci „Verbőczy Bajtárs-Egyesület kiküldöttei, a felavatott bajtársak és nem bajtárs theológusok is vendégek voltak. Magyar konyhán főzött ízletes vacsora. Csontos József közigazgató, tb. dominus, dr. Rácz Lajos magister, dr. Hekler Antal primus magister bajtársak meleg szavaira Béky Zoltán vezér válaszolt.

Fél 9 órakor kezdődött a díszlátogatás. Előkelő, meghitt vendégek körében. Batta Zoltán alvezér üdvözölte a jelenlévőket, majd a Kórus énekelt. Csemiszky kiküldött tartott a bajtársak magyarországi szervezettségéről beszédet. Radácsy Györgyné úrhölgy szavalt művészi kidolgozással, mély átérzéssel Sajó Sándor „Magyar Ének 1919-ben“ c. irredenta költeményét. A szavaltat mély hatásáról, mint legjobb kritikus, a közönség ujongó tapsa szólt. Prókay Ica magyar dalokat játszott cigánykísérettel. Temperamentumos játéka, nagy rutinja mindnyájunkat gyönyörködtetett. A Kórus énekszám után Batta Zoltán alvezér szavalt egy Novák Sándor és egy Végvári költeményt. A bravuros felkészültségű szavaltat után Veress Sándor bajtárs énekelt, Kovács Béla ének- és zenetanár, tb. dominus zongorakísérete mellett. A szép énekszám után Radácsy Györgyné úrhölgy gyönyörködtette egy vígszavallattal a közönséget. Utolsó szám egy igen megható jelenet volt: táborfűz tárogatóval. A Szózat fejezte be a díszlátogatást. Minden egyes számot Mauks László regős konferált be. Utána tánc 2 óráig. Meleg hangulat, magyaros jókedv, határtalan öröm sugárzott minden szemből.

A „Bocskay“ Bajtárs-Egyesület kettős ünnepélye felejthetetlen élmény mindenki számára. Ünnepelet az ifjúság, ünnepelet a magyar jövő. S a pataki végváron fellobogott a feltámadás hite . . .

~~~~~

Március tizenötödike.

Március 15-ének nemzeti ünnepét a theologusok „Bocskay“ Bajtársi Egyesületének lampionos felvonulása vezette be 14-én este 8 órakor. A bajtársak tisztelegtek az elesett diákhősök emléktáblájánál, majd a Rákóczi-úton haladva az elesett iparosok emléktáblája előtt s a várost a r. kath. templom felé körülkerülve áldoztak Kossuth Lajosnak a Kossuth emléktábla előtt, mely annak a háznak falán van, amelyben 1819—20-ban lakott Kossuth, mint a főiskola növendéke. Itten Béky Zoltán IV. é. hh. vezér intézett eszméltető s lelkesítő beszédet a bajtársakhoz s Batta Zoltán II. é. hh. alvezér szavalta el a Nemzeti dalt.

Tizenötödikén reggel hálaadó istentisztelet volt a nagytemplomban 9 órakor, ahol az egész ifjúság megjelent. Az istentiszteletet Benke Kálmán főiskolai szénior végezte.

Délelőtt 11 órakor a 134. sz. Hegyaljai Erő cserkészcsapat ujoncs és őrsvezető-avatási ünnepélye volt. Kivonultak az öreg cserkészek, a Lorántffy Zsuzsánna leánycserkészcsapat tagjai s a „Bocskay“ Bajtársi Egyesület tagjai is. A felavató ünnepélyt a XC. zs. 1. verse nyitotta meg, majd Szabó Zoltán h. theol. professzor cserkésztsízt, ki az újoncoktól a fogadalmat felvette, intézett hazaszeretettől izzó, közvetlen szavakat cserkészeihez. Utána a felavatásra s a felavatottakra Isten áldását kérte Csathó József I. é. hh., öregcserkész, imájában. A felavatás után Harsányi István theol. professzor szólt a cserkészekhez a szülők nevében. Elismeréssel emlékezett meg a cserkészmunka eredményességéről s buzdította továbbra is lelkiismeretes munkálkodásra a cserkészeket. Végül 11 őrsvezető tette le fogadalmát, mely után a Himnusz éneklése következett. A nagy közönség részéről is számosan jelentek meg a felavató-ünnepélyen.

A felavatás után a Kossuth-emléktáblához vonultak a cserkészek s az emléktáblát megkoszorúzták.

A főiskola ünnepélye d. u. 3 órakor kezdődött a Mudrányteremben, amelyet zsúfolásig megtöltött a közönség. Évek óta nem volt ilyen nagyszámú közönség egy egy március 15-iki ünnepélyen. A műsor első száma Schubert: Nyitánya, amit precíz összejáttékkal adott elő a Főiskolai Zenekar. A kórus éneke (Szabados: Hiszekegy) után Benke Kálmán főiskolai szénior mondott ünnepi beszédet. A március 15-iki eseményeknek egyik legnagyobb alakját, Vasvári Pált ragadta ki s az ő ifjú életével kapcsolatban vázolta ügyesen a márciusi napokat s kísérté el tragikus haláláig e 21 éves őrnagy életét, kit az oláhok kelepceje ejtett el Fontinellnél 1849 ben. Majd Batta Zoltán III. é. hh. szavalta erőteljesen Petőfi: Nemzeti dalát. Tatar

Miklósné úrnő énekelt magyar dalokat (Bathó ; Nagyszalánci várromok közt ; Az erdélyi havasokon ; Kovács: Eső mossa) Kovács Béla ének- és zenetanár zongorakísérete mellett jó színezéssel, közvetlen csengő hangon. A kórus adta ezután elő Lampért--Farkas: Miénk a föld c. hatalmas hazafias kart. Majd Mísey József VIII. o. t. szavalta Szávay Gyula: Idegen c. költeményét. Kiss Pál prügnyi ref. lelkész tárogatószáma után Képes Géza VII. o. t. szavalta Magyar fohász 1927-ben c. pályanyertes márc. 15 iki ódáját köztetszés mellett. A gazdag műsorú s lélekemelő ünnepélyt a Himnusz éneklése rekesztette be.

Este 9 órakor kezdődött a táncmulatság szép közönséggel s vidám jókedvvel, az éjjéli szünetben tombolával. A tombolára adakozók, valamint a felülfizetők névsorát jövő számunkban fogjuk közölni.

mn.

~~~~~

Diákadomák.

A Főiskolai Énekhar történetkönyvében lapozgatva, kíváncsian keresi az ember az 1848-as idők történetét. Az 1848—50-ig lévő évek története azonban nincsen bejegyezve. A történeti jegyzések 1847. március 19-én végződnek, mikor a jegyző: Szendrei Pál aláírásával lezárta. Ezután következik még egy hatsoros írás 1847. április 19. keltezéssel:

„Felséges királyunk V. Ferdinánd születése napján az Éneklőkar Saujhelybe kivetítettén, mint mindig, úgy most is általános megelégedést és köztetszést nyert... Ritka év, melyben Zemplén megye e napot meg nem ünnepelné.“

Ezt kíséri megjegyzéssel egy 1849. július 7-iki dátummal író névtelen, aki a „Felséges királyunk“ kifejezést megcsillagozván, ezt jegyezte a csillag alá:

„E kifejezés még a forradalom előtti időből van, s ezért ne bosszankodjék felette a késő kor s a jegyzőnek, ki az egészben pusztán e hat sort tevő, kezére tüzes csepűt kötni ne óhajtson, hiszen ha szabad lehetett volna, e kéz elég gyors lett volna megírni mindazon átkokat, meleg magyar kebelből eredő s eredhető kívánatokat, melyeket ma nem könyvből olvasni, de útszán hallani s tovább adni kell.“

*

Hárinak egyszer az jutott eszébe, hogy megtréfálja az ókánon jóakarató professzorát egyik szemináriumi órán. Kedve nem volt hozzá, hogy maga szerkesztette dolgozatot olvasson fel, elővett a régi fegyvertárból hát egy próbált dolgozatot s elhatározta, hogy szabad-előadasként fogja elmondani. Persze megfelelő környezetről gondoskodott s a harmad-negyed évesek közül is hívott meg vendégeket az órára. A kollégái bírálatait is sorra előre megrendelte; hangzott pedig az egyik bírálat, melyet saját maga készített, ékes gesztusokkal kísérvé, ekképen:

szerző tárgyszeretete s lelkes munkája, melynek méltó gyümölcse az előttünk fekvő könyv, átsugárzik minden soron Szerzőnek és kiadónak egyaránt a legnagyobb hálával tartozunk, hogy forgalomba hozták irodalmunk ez értékes darabját. —i.

~~~~~

Egyleti élet.

A **Theológus Egylet**ben *Darányi Lajos* és *Szabó Gyula* III. é. th.-ok tartottak mélyen elmélyedő felolvasást, melyben theológus életünk problémáit igyekeztek megvilágítani, elvi alapokra fektetni és pedig gazdag eredménnyel, amint a bő és termékeny hozzászólások is következtetni engedik. Írásmagyarázatot tartott *Darányi Lajos*. Áprily verseket szavalt *Gergely János* II. é. th. Március 15-ike emlékére szentelt díszülélen, melyen a Theol. Kar is megjelent, *Horkay László* alelnök bensőséges imája után *Szabó Gyula* III. é. th. I. Kir. 19₄₋₁₈. alapján tartott mélyen járó és magas szárnyalású írásmagyarázatot, *Karászy Dezső* elnök lelkes hazafias ünnepi beszéde után pedig *Gergely János* mondott sikerült alkalmi szavalatot.

A **Főiskolai Ének**kar febr. 24-én *Nagy Gyula* II. o. tanulót Zemplén-agárdon, febr. 25-én helyben tette Kókai Kun Erzsébetet. Közreműködött a „Bocskay“ Bajtársi Egyesület felavató ünnepélyén f. hó 12-én délután (Szabados: Hiszekegy, Ammer: Nem, nem soha), valamint annak dísz-táborozásán 12-én este a következő karokkal: *Molnár—Tiboldy*: Erdélyország, *Gyagyovszky—Tiboldy*: Toborzó, *Molnár—Révfy*: Dunántúli nóták. A márc. 15-iki ifjúsági ünnepen énekelt a Hiszek-

egy s *Lampérth—Farkas*: Mienk a föld c hazafias kart.

Az „**I. Rákóczy György Egylet**“ körében mely, vallásos buzgalommal folyik a munka. A kiűzött pályatételek közül kettőre érkeztek be pályamunkák. „A hegyi beszéd a magyar bibliafordításokban“ c.-re, mely alapos tanulmányról, lelkiismeretes készülségről és gondos feldolgozásról tanuskodva méltán nyerte el megérdemelt pálmáját: a teljes pályadíjat. Szerzője *Képes Géza* VII. o. t. „A mohácsi vész hatása a magyar reformációra“ pályakérdésre két pályamunka érkezett be. Szerzőik: *Buday Zoltán* és *Horkay Barna* VIII. o. tanulók, kik a második díjnak megfelelő jutalomban részesültek. — Szokásához híven az „Erdélyi Önképzőkör“-rel együtt tartotta meg márc. 15-iki díszülését márc. 13-án d. e. 12 órakor a következő műsorral: 1. Himnusz. Énekelt a közönség. 2. Megnyitó beszédet mondott *Harsányi László* önképzőköri elnök. 3. Szavalt *Mauks György*. 4. Magyar dalokat játszott az önképzőköri zenekar. 5. Ünnepi beszédet mondott *Horkay Barna*, Rákóczi-egyleti elnök. 6. Szavalt *Misley József*. 7. A zenészindulót játszotta az önképzőköri zenekar. 8. Szózat Énekelt a közönség.

Hirek.

Eljegyzés. *Zsirus József*, ondi ref. lelkész, lapunk volt felelős szerkesztője eljegyezte *Balsay* Ikét, *Balsay Bertalan* tolcsvai állomásfőnök leányát. Szívből gratulálunk!

Lelkészmeghívás. *Kádár József* telkibányai s. lelkészt a *nyírii* gyülekezet lelkészéül hívta meg. Isten áldása legyen munkáján!

A március 15-iki ódapályázatra 3 óda érkezett be. Ezek közül egy méltányoltatott, kettő pedig 4—4 pengő jutalomban részesült. A jutalmazott ódák szerzői: *Mauks László* I. é. hh. és *Képes Géza* VII. o. t.

Dr. Gulyás József főgimn. tanár folyó hó 8-án a debreceni Tisza István Tudományos Társaságban, mint e Társaság rendes tagja, felolvasást tartott *Lengyel József* és *Csokonai* cimen.

A „Loránffy Zsuzsánna“ leány-cserkészcsapat tagjai közül 14-en február 16-án jó sikerrel letették a harmadosztályú próbát. Felavatásuk f. hó 20-án (vasárnap) d. e. 11 órakor lesz. Este 8 órakor szép műsoros estét rendeznek s mutatkoznak be a nagy közönségnek. Szívesen hívjuk fel reá olvasóink figyelmét.

A téli ifjúsági istentiszteletek főiskolánkban márc. 6-ával véget értek. Az istentiszteleteket végezték febr. 27-én: dr. *Mátyás Ernő*, márc. 6-án: *Harsányi István* theol. professzorok. A f. hó 13-iki úrvacsoraosztáson már az egész ifjúság a városi nagytemplomban vett részt.

Dalos-verseny. A kultuszminisztérium május hónapban rendezi meg Budapesten a középiskolások ötödik országos dalos-versenyét.

Részvételét a sárospataki főgimnáziumi énekkar is bejelentette *Kovács Béla* ének és zenetanár vezetésével. A legnagyobb reménységgel nézhetünk e vállalkozás elébe s óhajtjuk, hogy öregbítsék dicső szereplésük által az ősi kollégium dicsőségét.

Kérelem. A sárospataki diákok szövetsége a sárospataki kollégiumban 1923-ban leleplezett első hősi emléktábláról kimaradt hősi halottjai emléket ugyanott *egy második emléktáblán*, összes hősi halottjai emléket pedig egy emlékfüzetben óhajtja a közel jövőben megörökíteni. Ez okból *Panka Károly* dr. országgyűlési főkönyvtárnok, a szövetség igazgatója (Budapest. V. Országház) felkéri a Csonkamagyarországon és az elszakított részekben lakó érdekelteket, hogy vele a világháborúban elesett pataki diákok nevét életrajzi adataik kíséretében ápr. 4-ig okvetlenül közölni szíveskedjenek.

A Magyar Diákkülügyi Bizottság *husvétii tanulmányi kirándulásokat* rendez: ápr. 10—máj. 3-ig *Szentföldre és Egyiptomba*, díja 920 P.; ápr. 12—ápr. 26-ig *Konstantinápolyba és Görögországba*, díja 380 P.; ápr. 9—23-ig *Rómába*, díja 288 P.; április 9—15-ig *Wienbe*, díja 58 P.; ápr. 12—26-ig *Párisba*, díja 282 P.; ápr. 8—21-ig *Münchenbe*, díja 150 P. Jelentkezési *határidő* márc. 25. Jelentkezhet minden *egyetemi vagy főiskolai hallgató*. A jelentkezéshez szükséges az ifjúsági egyleteknél kapható jelentkezési lap, amelyet előbb valamely egyetemi vagy főiskolai egyesületnek kell ellátni

ajánlással. A jelentkezéshez szükséges továbbá igazoló okmány (index, diákigazolvány). Jelentkezéskor a részvételi díj $\frac{1}{4}$ -ét kell befizetni. A részvételi díjban benne foglaltatik: az útiköltség, lakás, ellátás, a hivatalos programm belépti díjai. Jelentkezni lehet a M. Diákutazási Irodánál (Bp. VII., Baross tér 15), valamint ennek az összes Menetjegyirodáknál lévő képviselőjeinél.

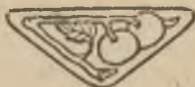
Előfizetéseket beküldték: Özv. dr. Vircsik Endréné Bp., dr. Szabó Bertalan Bp., Veizer Béla Bp., dr. Reinhardt Béla Szikszó, Tóth Kálmán Tiszakarád 8—8 pengő. Ablonczy László Alsószuha, Dercsényi Bertalan Alsószuha 6—6 pengő. Dr. Fekete Gyula Belsőbócs, Veress Gyula Balsa, dr. Révész Kálmán Miskolc 5—5 pengő. Gonda Béla Bp., Dudás Béla Szeged, Bíró László Belsőbócs, Rácz Ilonka Bp., Pálóczi Horváth Zoltán Bp., Bodnár László Miskolc, Kádár Sárka

Vizsoly, Bochesa Tódor Pest-erzsébet, dr. Cziáky Ferenc Bp., dr. Horváth Zoltán Bp., dr. Székely József Putnok. Farkas Dezső Beret, Koriáth Klára Sp., Zombory László Szeged, Závoda Ica Gyöngyös, Lánczy József Csaroda, Abod Anna Dombrád, Bodolay István Mezőcsát, Veress Antal Monok, dr. Bényey Károly Gödöllő Jakab Pál Felsőcece, Szilágyi Béla Öcsény, Gaál Gyula Abaujszántó, Sipos József Turistvándi, Orosz Ilonka Csaroda, Nagy Ferenc Sárrétudvardi, Bina László Szeged, Farkas Pál Tiboldaróc, dr. Révész Imre Debrecen 4—4 pengő. Fejes Kató Miskolc 3 pengő. Szmetana Gabriella Mezőcsát, Almássy Böske Megyaszó, Takács Mihály Felsőábrány, Miskolczy Pál Szerencs, Leszcynszki Szaniszló Nagykanizsa, Borsos József Szolnok, Veress Imre Taktaharkány Balogh Samu Tállya, Szilágyi Ida Göncz 2—2 pengő.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok a szerkesztőség címére küldendők. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

Többeknek. A múlt számunkhoz mellékelte felhívásunk, mint azt az „Előfizetési felhívásban“ jeleztük, az első félévi előfizetési díjjal való hátralékot, s nem a múlt évi hátralékot jelenti, bár sok helyen jelenthette volna azt is. A felhívásoknak ilyen értelemben való átigazítása azonban néhány előfizetőnkhez küldött felhívásnál, úgy látszik, nem történt meg s innen eredhettek esetleges félreértések, amikért az illetőktől szíves bocsánatot kérünk.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Főző László IV. é. hh.

40 év óta áll fenn
id. Szepeffy István
sütődéje.

Sárospatak legrégibb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss
péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Csicsery József
cserépkályhaüzeme
Sárospatak

mely Zemplénumegyében
a legrégibb és legnagyobb.
∴ Alapítottát 1902-ben ∴

Készít a sárospataki legfinomabb tűz-
álló kaolinból a legújabb modern stil-
ben és kivitelben mindenféle színben
és nagyságban cserépkályhákat, kan-
dallókat és takaréklúzhelyeket. - To-
vábbá ócska kályhajavítások, átra-
kások vidéken is gyorsan és pon-
tosan eszközöltetnek.

Kályhámért 10 évl jótállást vállalok
Olcsó árak! Előzékeny kiszolgálás!

A m. kir. Koronaország szállítója!

Cim:

Csicsery József, kályhás
Sárospatak

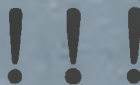
Kitüntetve Budapesten 1920-ban.

Koncz Ferenc

angol és francia cipész

Sárospatak,

Kossuth Lajos-ucca 29 ik szám.
(Ref. templomközzel szemben.)

Megrendelésre készít elsőrendű
férfi és női cipőket, csizmákat,
varrott és szegezett talpjal a leg-
egyszerűbbtől a legfinomabb ki-
vitelig, melyekből állandó raktára
is van. csakis elsőrendű anyagból,
szolid árak mellett. Javítások gyor-
san és gondosan eszközöltetnek.

Ifj. Szepeffy István

CUKRÁSZDÁJA
SÁROSPATAK,
(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi
torta és egyéb cukrász-
süteményeket.

Vidéki rendelések posta út-
ján rendelve is a legpon-
tosabban eszközöltetnek.

●
Rádió állomás.
●

Vidékiek találkozóhelye!

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:
'Time Is Money'
(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísz tárgyak, valódi ezüst evőkészletek **kedvező részletfizetési feltételek mellett** kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak.

Vidékre **választékot** készséggel küldök!!
Varrógépek és kerékpárok gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák legpontosabban eszközöletnek

Dobozy István

Sárospatak,
a Patikaközszemben.

a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.

Czeisler Izidor
divatáruháza
Sárospatak

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermekharisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kötöttárúk, illatszer, pipere, férfi- és női fehérenemük.

Neumann Mór

Állandó raktár:

térфи-, női- és gyermekharisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, csipkék, rövid- és kötöttárúk,

illatszer, pipere,
férfi és női fehérenemük.